

ze dne 21. srpna 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem Šu 153 tr. zák. a přestupkem Šu 312 tr. zák., zrušil však dle Šu 290 tr. ř. napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným pouze zločinem dle Šu 153 tr. zák. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

d ů v o d e h:

Z podnětu zmateční stížnosti shledal zrušovací soud, že použito bylo zákona v neprospěch obžalovaného. Nalézací soud uznal obžalovaného vinným zločinem dle Šu 153 tr. zák., jehož se dopustil tím, že průvodčímu vlaku Antonínu K-ovi, když službu svou konal, tedy veřejnému úředníku, na těle ublížil, udeřiv ho prudce do hlavy a poškodiv ho na těle lehce, odsoudil ho však kromě toho pro totéž jednání také pro přestupek Šu 312 tr. zák. Leč předpoklad ideálního souběhu v tomto případě není správný. V Šu 312 tr. zák. je urážka skutkem osob v Šu 68 tr. zák. vyjmenovaných, tudíž i veřejných úředníků při výkonu jich úřadu nebo služby, prohlášena za přestupek, není-li v urážce takové opodstatněn jiný příspějším trestem ohrožený čin trestný. V tomto případě zvrhla se pouhá urážka veřejného úředníka službu konajícího, způsobená skutkem, v lehké ublížení na těle, následkem čehož vybočilo již jednání obžalovaného z mezí pouhého přestupku Šu 312 tr. zák. a založilo skutkovou povahu zločinu dle Šu 153 tr. zák., jenž předpokládá rovněž útok na veřejného úředníka za výkonu jeho služby, avšak útok takový, jenž má v zápětí poškození úředníka na těle. V sankci Šu 153 tr. zák. dochází svého potrestání nejen poškození tělesné, nýbrž i urážka úřední osoby, to jest ona stránka jednání pachatelova, pokud jí zakročujícímu veřejnému orgánu projevena byla nevážnost. Za tohoto stavu věci není přípustno přijati souběh zločinu dle Šu 153 tr. zák. s přestupkem dle Šu 312 tr. zák., poněvadž reální injurie, nižšího stupně dle Šu 312 tr. zák. je obsažena již v těžším trestném činu, totiž zločinu dle Šu 153 tr. zák.

Čís. 1359.

Není třeba, by udání ve smyslu Šu 209 tr. zák. obsahovalo konkrétní okolnosti, stačí již taková tvrzení, jež jsou způsobilá odůvodnění proti nařknutému i jen podezření ze zločinu, třebas napotom ku stíhání ani nedošlo.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1923, Kr II 369/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 20. dubna 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem utržení na cti dle Šu 209 tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. namítá stěžovatel, že obvinění v jeho dopisu jsou příliš všeobecná, neuvádějící žádného kon-

kretního případu, takže dopis nemohl sloužiti za podklad vyšetřování proti obviněným zřízcům pily a také ve skutečnosti četnictvo nezavedlo proti nim pátrání pro domnělé majetkové delikty. Skutková podstata zločinu dle Šu 209 tr. zák. prý však předpokládá, by pachatel v křivém obvinění uvedl takové okolnosti, na jejich základě by mohla býti zbudována obžaloba. Avšak stížnost jest na omylu. Křivé obviňování jiného ze zločinu, které se nestalo u vrchnosti, spadá pod trestní sankci Šu 209 tr. zák. (II věty) tenkrát, stalo-li se takovým způsobem, že by mohlo zavdati vrchnosti příčinu k vyšetřování neb aspoň k pátrání, tedy třeba jen k trestnímu vyhledávání proti obviněnému. Jest proto úplně lhostejno, zda bylo proti nařknutým zaměstnancům velkostatku také skutečně zavedeno trestní vyhledávání čili nic. Obvinění samo se může státi nejen výslovně, nýbrž i uvedením takových okolností, které dle úmyslu pachatele vrhají na jiného podezření z určitého trestného činu. Není proto třeba, by obvinění obsahovalo konkrétní okolnosti a dokonce pak podrobné a přesné, by na jejich základě mohla býti podána obžaloba jak za to má stížnost, nýbrž stačí již pouhé tvrzení okolností, jež jsou způsobilé odůvodniti proti někomu pouhé podezření ze zločinu. V tomto případě bylo ostatně obvinění zcela určité a bylo také způsobilé, dáti trestním úřadům příčinu k zavedení vyhledávání proti nařknutým osobám, poněvadž — jak rozsudek zjišťuje — ředitelství velkostaku nařídilo, by obvinění zřízcenci pisatele žalovali a takto ho přiměli k případnému důkazu pravdy o tvrzeních dopisu. Jest samozřejmo, že by se trestní řízení obrátilo ihned proti nařknutým jako obviněným, jakmile by se tvrzení anonymního dopisu ukázala pravdivými.

Čís. 1360.

**Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).
Glauberova sůl jest předmětem potřeby.**

Předměty potřeby jsou všechny věci movité, jež skutečně slouží životním potřebám lidí a domácích zvířat, i když to nejsou věci nepostrádatelné a i když je lze nahraditi jinými.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1923, Kr I 754/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Litoměřicích ze dne 23. března 1922, jímž byli obžalovaní podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro přečin Šu 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 Sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Napadený rozsudek sprostil obžalované z obžaloby s odůvodněním, že Glauberovu sůl nelze pokládati za předmět potřeby. O subjektivní vině obžalovaných se rozsudek nevyslovil. Zmateční stížnost právem